

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ : 603/ 2004

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ (ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ)

ΔΙΚΑΣΤΗΣ : Κωνσταντίνα Μποζιονέλου

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ: Μαρία Στενού, Γεώργιος Παπαστύλος (Δικηγορική Εταιρία: Τσιμπανούλης & Συνεργάτες) – Μαρία Φαροπούλου – Αντωνία Τσίκα, Αντώνιος Αλεξανδρής – Μαρία Φαροπούλου

*Ετήσια χρηματιστηριακή παραγραφή του άρθρου 15 παρ. 6 του ν. 3632/1928. Σύμβαση συνεργασίας (1) ΕΛΔΕ-ΑΧΕ, σύμφωνα με την οποία η ΕΛΔΕ ανέλαβε την από κοινού με τους πελάτες της ευθύνη προς την ενάγουσα ΑΧΕ για τις καταβολές χρημάτων καθώς και για τις πάσης φύσεως συνέπειες της μη καταβολής εν όλω ή εν μέρει. **Η ετήσια χρηματιστηριακή παραγραφή ισχύει και για τις απαιτήσεις που πηγάζουν από τη σύμβαση συνεργασίας μεταξύ ΕΛΔΕ-ΑΧΕ.** Ο εγγυητής μπορεί να προβάλει κατά του δανειστή την ένσταση της παραγραφής της κύριας οφειλής (853ΑΚ), στη σωρευτική δε αναδοχή χρέους (477ΑΚ) ο χρόνος παραγραφής της αναλαμβανόμενης υποχρέωσης ισχύει και για το νέο οφειλέτη. Μόνο μετά την αναδοχή επερχόμενα γεγονότα ενεργούν ως προς τη διακοπή ή αναστολή της παραγραφής προσωπικά (486 ΑΚ).*

(1) Η υποχρέωση σύναψης έγγραφης σύμβασης πηγάζει από την Απόφαση 8072 της 123^{ης}/20.1.1998 συνεδριάσεως του Δ.Σ. της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς με θέμα: «Όροι και προϋποθέσεις συνεργασίας μεταξύ μελών του Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών με επιχειρήσεις του άρθρου 3 παρ.1στοιχ.θ του ν. 2396/96 και με επιχειρήσεις που ενεργούν ως αντιπρόσωποί τους» ιδίως Κεφάλαιο Β παρ. 2 εδ. α,β,γ (ΦΕΚ Β' 137/18.2.1998, ΓΧ Παλάζη "Η ΕΛΔΕ" εκδόσεις Σάκκουλα 2002 σελ. 28). Έτσι τα μέλη που συνεργάζονται με ΕΛΔΕ οφείλουν να συνάπτουν με τις ΕΛΔΕ γραπτή σύμβαση στην οποία να καθορίζεται η διάρκεια της σύμβασης, το ύψος και ο συγκεκριμένος τρόπος υπολογισμού της αμοιβής που παρέχεται από το μέλος και η διαδικασία διαβίβασης εντολών. Οφείλουν να αποστέλλουν αντίγραφο της ανωτέρω σύμβασης στην Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς εντός δέκα (10) ημερών από τη σύναψή της. Ανά δίμηνο οφείλουν ν' αποστέλλουν στην Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς κατάλογο με τις ΕΛΔΕ με τις οποίες συνεργάζονται.

Βλ. κατωτέρω παρατηρήσεις Γ.Χ.Παλάζη.

Στην υπό κρίση αγωγή ιστορεί η ενάγουσα ότι ως ανώνυμη χρηματιστηριακή εταιρία και μέλος του Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών, ανέλαβε κατόπιν συμβάσεως με την πρώτη εναγομένη που καταρτίσθηκε στα τέλη Απριλίου 1999, να εκτελεί τις επί μέρους εντολές που έδιδε αυτή για αγορά ή πώληση χρηματιστηριακών πραγμάτων, αρχικά η ίδια προσωπικά και από 3- 5- 1999 μέσω της δεύτερης εναγομένης, που είναι ανώνυμη εταιρία λήψης και διαβίβασης εντολών του άρθρου 3 περ. θ' του ν. 2396/ 1996, σύμφωνα με τους επί μέρους όρους που λεπτομερώς εκτίθενται στην αγωγή και ότι από την έναρξη της συνεργασίας τους

μέχρι τις 15- 5- 2000 διενήργησε για λογαριασμό της πρώτης εναγομένης τις συναλλαγές που αναλυτικά παραθέτει στην αγωγή, κατόπιν δε των αντίστοιχων εγγραφών (πιστώσεις – χρεώσεις) στην χρηματική καρτέλα που κατά τη σύμβαση ετηρείτο στο όνομα της πρώτης εναγομένης, όπως και αυτές παρατίθενται στην αγωγή, το χρεωστικό υπόλοιπο εις βάρος της εναγομένης ανερχόταν στις 11- 12- 2002 σε 2.718,35 ευρώ, το οποίο ζητεί να υποχρεωθεί να της καταβάλει. Περαιτέρω, ισχυρίζεται η ενάγουσα ότι με την από την από 3- 5- 1999 σύμβαση που καταρτίστηκε στην Αθήνα μεταξύ αυτής και της δεύτερης εναγομένης, συμφωνήθηκε η διαβίβαση από τη δεύτερη εναγομένη προς την ενάγουσα, έναντι προμήθειας, παραγγελιών επενδυτών – πελατών της με σκοπό τη διενέργεια χρηματιστηριακών συναλλαγών επί κινητών αξιών, στα πλαίσια δε της σύμβασης αυτής η δεύτερη εναγομένη διαβίβαζε στην ενάγουσα στο όνομα και για λογαριασμό της πρώτης εναγομένης τις εκάστοτε από 3- 5- 1999 διδόμενες από αυτήν παραγγελίες, με τον όρο 5.1.3 δε της άνω σύμβασης, ανέλαβε την από κοινού με τους πελάτες της ευθύνης προς την ενάγουσα για τις καταβολές χρημάτων καθώς και για τις πάσης φύσεως συνέπειες της μη καταβολής εν όλω ή εν μέρει. Ζητεί, συνεπώς, η ενάγουσα να υποχρεωθεί η δεύτερη εναγομένη, ως εγγυήτρια, στην καταβολή εις ολόκληρον με την πρώτη εναγομένη του πιο πάνω οφειλόμενου ποσού. Τέλος, ισχυρίζεται η ενάγουσα ότι με την από 22- 1- 2002 δήλωση του – αναδοχή χρέους προς την ενάγουσα, ο τρίτος εναγόμενος υποσχέθηκε την καταβολή προς την ενάγουσα του χρέους εκ της παραπάνω αιτίας της πρώτης εναγομένης, το οποίο τότε ανερχόταν στο ποσό των 3. 847, 97 ευρώ, κατέβαλε δε έκτοτε τμηματικά μέρος του οφειλόμενου ποσού, διαμορφώνοντας έτσι το τελικώς οφειλόμενο σε 2. 718,35 ευρώ, για το οποίο ζητεί η ενάγουσα να υποχρεωθεί να της καταβάλει εις ολόκληρον με τις παραπάνω εναγόμενες. Άλλως, ζητεί η ενάγουσα, να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να της καταβάλει το πιο

πάνω ποσό κατά τις διατάξεις του αδικαιολογήτου πλουτισμού, τις προϋποθέσεις για την εφαρμογή των οποίων επικαλείται. Ζητεί, επίσης, νομίμους τόκους του ζητουμένου ποσού, πλην του ποσού των 192, 56 ευρώ που αφορά συμφωνημένους τόκους υπερημερίας, από την επομένη της εγγράφου οχλήσεως των εναγομένων, άλλως από την επίδοση της αγωγής.

Η αγωγή παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του αρμοδίου αυτού δικαστηρίου (14 παρ. 1 α και 33, 37 ΚΠολΔ), με την προσήκουσα τακτική διαδικασία και είναι ορισμένη (παρά τα αντιθέτως αβάσιμα υποστηριζόμενα από τους εναγομένους) και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 713, 722, 847 επ., 477, 904 επ. 340, 346 Α.Κ. αε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 90 επ. Εμπ. Ν.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 15 του ν. 3632/ 1928, « περί χρηματιστηρίων αξιών », χρηματιστηριακές συναλλαγές είναι οι δικαιοπραξίες που συνάπτονται χρηματιστηριακώς και έχουν αντικείμενο χρηματιστηριακά πράγματα. Ως τέτοια δε θεωρούνται σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 17 παρ. 1 έως 3 του ίδιου νόμου, όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα, τα εκεί προσδιοριζόμενα χρεόγραφα, μετοχές, ομολογίες, συνάλλαγμα και πολύτιμα μέταλλα. Κατά τη διάταξη του άρθρου 16 του ίδιου νόμου, ως χρηματιστηριακές συναλλαγές ορίζονται αποκλειστικά α) η αγορά και πώληση τοις μετρητοίς χρηματιστηριακών πραγμάτων, β) η αγορά και πώληση επί προθεσμία, γ) η αγορά και πώληση επί δώρω και διπλασιασμού, δ) η σύμβαση μεταφοράς και ε) γενικά κάθε παρεπόμενη δικαιοπραξία που σχετίζεται με την ενέργεια και την εκτέλεση των προηγούμενων πράξεων. Με τη διάταξη του άρθρου 20 παρ. 1 του ν. 1806/ 1988 έχει αντικατασταθεί, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 38 παρ. 1 στοιχ. δ' του νόμου αυτού, η διάταξη του άρθρου 16 του ν. 3632/ 1928 και ορίζεται ότι χρηματιστηριακές συναλλαγές θεωρούνται μόνον α) η πώληση τοις

μετρητοίς, η οποία καταρτίζεται σύμφωνα με τα οριζόμενα από την κείμενη νομοθεσία για τα χρηματιστήρια αξιών β) η πώληση με ειδικές συμφωνίες, όπως ενδεικτικά, η παράδοση των αξιών μετά την πάροδο ορισμένης προθεσμίας και γ) κάθε δικαιοπραξία συναφής με τη διενέργεια και την εκτέλεση των παραπάνω συμβάσεων. Στην τελευταία κατηγορία των υπό στοιχείο γ' δικαιοπραξιών, που είναι συναφείς με τη διενέργεια και την εκτέλεση κύριων χρηματιστηριακών συμβάσεων ή άλλως των δικαιοπραξιών που είναι παρεπόμενες των κύριων χρηματιστηριακών συμβάσεων, όπως ορίζεται στο άρθρο 16 στοιχ. ε' του ν. 3632/ 1928, υπάγεται και η σύμβαση παραγγελίας (εντολής) χρηματιστηριακής αγοραπωλησίας (Τσιμπανούλη, Οι επενδυτικές υπηρεσίες στο ελληνικό και κοινοτικό δίκαιο ιδίως επί χρηματιστηριακών συναλλαγών, 1989 σε. 55 σημ. 82 β', 56, 58 και 61, Εφ Αθ 7. 170/ 2002 ΔΕΕ/ 2003. 1346). Η σύμβαση αυτή έχει ως αντικείμενο αφενός την ανάληψη από τον πελάτη υποχρέωσης να καταβάλει στο χρηματιστή την αμοιβή (προμήθεια) για τη διεκπεραίωση της χρηματιστηριακής συναλλαγής. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 15 παρ. 6 του ως άνω νόμου 3632/ 1928 « πάσα αξιώσις πηγάζουσα εκ χρηματιστηριακής συναλλαγής παραγράφεται μετά πάροδον έτους από της λήξεως του έτους καθ' ο συνήφθη η συναλλαγή ». Από τα πιο πάνω εκτιθέμενα προκύπτει ότι η βραχυχρόνια αυτή παραγραφή καταλαμβάνει όλες τος χρηματιστηριακές συμβάσεις, κύριες και παρεπόμενες, αφού καμία εξαίρεση των δεύτερων δεν γίνεται τόσο στο νόμο 3632/ 1928, στον οποίο και περιέχεται η ως άνω διάταξη περί παραγραφής και συγχρόνως ορίζεται ποιες είναι οι χρηματιστηριακές συναλλαγές, στις οποίες περιλαμβάνονται και οι παρεπόμενες δικαιοπραξίες, όσο και στο νόμο 1806/ 1988, με το άρθρο 20 του οποίου, ορίζεται ποιες είναι οι χρηματιστηριακές συναλλαγές, στις οποίες, επίσης, περιλαμβάνονται και οι συναφείς (παρεπόμενες), μέσα στις

οποίες και η σύμβαση παραγγελίας χρηματιστηριακής αγοραπωλησίας. Συνεπώς, τα αντιθέτως υποστηριζόμενα από την ενάγουσα, ότι δηλαδή η βραχυχρόνια αυτή παραγραφή καταλαμβάνει μόνο τις κύριες χρηματιστηριακές συμβάσεις, πρέπει να απορριφθούν ως νόμω αβάσιμα. Εξάλλου, δεδομένου ότι ο νόμος ορίζει βραχύτερο χρόνο παραγραφής για τις αξιώσεις που πηγάζουν από χρηματιστηριακές συναλλαγές, στον ίδιο χρόνο υπάγεται και η παραγραφή της αξίωσης του αδικαιολογήτου πλουτισμού. Σε αντίθετη περίπτωση θα ματαιώνονταν τα αποτελέσματα της παραγραφής ως νόμιμης αιτίας *ex lege* διατήρησης του πλουτισμού (βλ. ΜΠρΑΘ 2215/ 2001 ΔΕΕ/ 2001. 402, ΜΠρΡοδοπ 143/ 2002 ΑΡΜ 2003/ 974, Ειρ. Αθ 2969/ 2002 ΕΤΡΑΞΧΡΔ 2003/673).

Περαιτέρω, όπως προκύπτει από το άρθρο 853 ΑΚ, ο εγγυητής μπορεί να προβάλει κατά του δανειστή την ένσταση της παραγραφής της κυρίας οφειλής (βλ. Γεωργιάδη – Σταθοπούλου ΑΚ υπό το άρθρο 853 σημ. 10), στη σωρευτική δε αναδοχή χρέους (ΑΚ 477) ο χρόνος παραγραφής της αναλαμβανόμενης υποχρέωσης ισχύει και για το νέο οφειλέτη. Μόνο τα μετά την αναδοχή επερχόμενα γεγονότα ενεργούν ως προς τη διακοπή ή αναστολή της παραγραφής προσωπικά (Γεωργιάδη – Σταθοπούλου ΑΚ άρθρο 486 σημ. 7).

Οι εναγόμενοι πρόβαλαν την ένσταση της παραγραφής της ένδικης αξιώσεως της ενάγουσας, αφού, κατά τους ισχυρισμούς της αγωγής, η τελευταία χρηματιστηριακή συναλλαγή που έγινε για λογαριασμό της πρώτης εναγομένης, κατόπιν διαβιβάσεως της εντολής της από τη δεύτερη εναγομένη, έλαβε χώρα στις 15- 5- 2000, έκτοτε δε και μέχρι την επίδοση σ' αυτούς της υπό κρίση αγωγής συμπληρώθηκε η ως άνω ενιαύσια παραγραφή. Πράγματι, τόσο για την πρώτη εναγομένη ως πρωτοφειλέτιδα, όσο για τη δεύτερη ως εγγυήτρια, αλλά και τον τρίτο εναγόμενο ως αποδεχθέντα το χρέος της πρώτης, αποδεικνύεται βάσιμη και κατ' ουσίαν η ένσταση της παραγραφής, αφού η τελευταία

χρηματιστηριακή συναλλαγή που έγινε για λογαριασμό της πρώτης εναγομένης, κατόπιν διαβιβάσεως της εντολής της από τη δεύτερη εναγομένη, έλαβε χώρα στις 15- 5- 2000 και η υπό κρίση αγωγή επιδόθηκε στους εναγομένους στις 30- 12- 2002 με βάση τις υπ' αριθμούς 5454, 5450 και 5442/ 30-12-2002, αντίστοιχα, εκθέσεις επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Γεωργίου Γραμματόπουλου, δεν επικαλείται δε η ενάγουσα γεγονότα που διέκοψαν ή ανέστειλαν το χρόνο αυτής της παραγραφής. Πρέπει, συνεπώς, να γίνει δεκτή η ένσταση της παραγραφής ως προς όλους τους εναγομένους, για την πρώτη δε εναγομένη τόσο για την απαίτηση εκ της συμβάσεως όσο και για αυτήν εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν και να απορριφθεί η αγωγή.

Η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφιστεί εν όλω μεταξύ των διαδίκων, διότι κατά την κρίση του δικαστηρίου η ερμηνεία των κανόνων δικαίου περί της παραγραφής που εφαρμόστηκε ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (179 ΚΠολΔ).

Για τους λόγους αυτούς

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει την αγωγή.

Συμψηφίζει τη δικαστική δαπάνη.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και σε δημόσια έκτακτη συνεδρίαση στις 11 Μαρτίου 2004.

Παρατηρήσεις επί της 603/2004 απόφασης Ειρηνοδικείου Αθηνών

Η παραπάνω δημοσιευμένη 603/2004 του Ειρηνοδικείου Αθηνών παγιώνει ακόμη περισσότερο τη νομολογιακή πρακτική (*) δεχόμενη ότι η βραχυχρόνια αυτή παραγραφή καταλαμβάνει όλες τις χρηματιστηριακές συμβάσεις, κύριες και παρεπόμενες, αφού καμία εξαίρεση των δευτέρων δεν γίνεται τόσο στο νόμο 3632/1928, στον οποίο και περιέχεται η ως άνω διάταξη περί παραγραφής και συγχρόνως ορίζεται ποιες είναι οι χρηματιστηριακές συναλλαγές, στις οποίες περιλαμβάνονται και οι παρεπόμενες δικαιοπραξίες, όσο και στο νόμο 1806/1988 με το άρθρο 20 του οποίου ορίζεται ποιες είναι οι χρηματιστηριακές συναλλαγές, στις οποίες, επίσης, περιλαμβάνονται και οι συναφείς (παρεπόμενες), μέσα στις οποίες και η σύμβαση παραγγελίας χρηματιστηριακής αγοραπωλησίας.

(*) [Για την ετήσια χρηματιστηριακή παραγραφή βλ. μελέτη εις Επιθεώρηση Τραπεζικού Αξιογραφικού & Χρηματιστηριακού Δικαίου (σελ. 582 επ.) του Γ.Χ.Παλάζη "Η ΕΤΗΣΙΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ" (Εξ' αφορμής των 2969/2002 & 143/2002 αποφάσεων του Ειρηνοδικείου Αθηνών και Μονομελούς Πρωτοδικείου Ροδόπης αντίστοιχα), **βλ εις ΕπΤρΑξΧρΔ 2003** τις αποφάσεις: ΠολΠρΑθ 6570/1990 σελ 1033, ΜονΠρΑθ 4118/2003 σελ. 1035 με παρατηρήσεις Γ. Χ. Παλάζη, ΜονΠρΡοδ 143/2002 σελ 673, ΕιρΑθ 2969/2002 σελ. 672, **βλ. επίσης εις ΕπΤρΑξΧρΔ 2004** τις αποφάσεις: ΠολΠρΘεσ 965/2004 σελ 215, ΜονΠρΑθ 3106/2003 σελ 209, ΠολΠρΑθ 5025/2001 σελ 221(καθώς και την αδημ ΠολΠρΑθ 5026/2001), ΕιρΑθ 2550/2003 σελ..205, και εις ΔΕΕ 2001 ΜονΠρΑθ 2215/2001(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων) σελ 402]

Εξάλλου σύμφωνα και με την **εισηγητική έκθεση** της 2ας Δεκεμβρίου 1927 από τον τότε Υπουργό Εθνικής Οικονομίας Ν. Βελέντζα προς τη Βουλή των Ελλήνων κατά την ψήφιση του νόμου 3632/1928 (ο οποίος αντικατέστησε τον ν.1308/1918), στο άρθρο 7 αυτής αναφέρεται: «Μεταβάλλονται αι διατάξεις περί εκτελέσεως των εκ χρηματιστηριακών συναλλαγών απαιτήσεων κατά των εις αδυναμίαν περιερχομένων χρηματιστών κατά τρόπον εξασφαλίζοντα επαρκώς και ταχέως τα συμφέροντα των χρηματιστών και πελατών» και ιδίως στο άρθρο αυτής αναφέρεται: «κανονίζεται κατά ικανοποιητικόν τρόπον τα των αμοιβαίων εγγυήσεων και τα της καταβολής των διαφορών προς εξασφάλισιν χρηματιστών και πελατών». Στη συνέχεια αναφέρεται στο άρθρο 9 της εισηγητικής έκθεσης ότι : «Τέλος

συνιστάται Ειδικόν Δικαστήριον δια την εκδίκασιν των εκ Χρηματιστηριακών συναλλαγών διαφορών. ....Αι Χρηματιστηριακαί συναλλαγαί ως εκ της φύσεως επιβάλλουσιν εξαιρετικήν γοργότητα, ου μόνον ως προς την σύναψιν αυτών, αλλά και δια την ρύθμισιν των εκ τούτων διαφορών» (βλ. Κώδιξ Θέμιδος 1928, σελ.222).

Από την ανωτέρω εισηγητική έκθεση σαφέστατα προκύπτει ότι ο σκοπός του τότε νομοθέτη ήταν να υπαγάγει τόσο τις διαφορές μεταξύ πελατών και χρηματιστών όσο και των χρηματιστών μεταξύ τους που πηγάζουν από χρηματιστηριακές συναλλαγές, σε μία ιδιαιτέρως βραχύχρονη παραγραφή, προκειμένου να μην αποδυναμώνονται οι εκατέρωθεν αξιώσεις.

Τέλος δεν θα πρέπει να παραβλεφθεί και το γεγονός ότι γενικά στο δίκαιο των αξιογράφων ισχύουν σύντομες παραγραφές προκειμένου να μην αποδυναμώνονται οι αξιώσεις των συμβαλλομένων. [(Στη συναλλαγματική οι απαιτήσεις του κομιστού κατά των οπισθογράφων, του ειδότη και των τριτεγγυητών παραγράφονται μετά από ένα έτος από τη χρονολογία του εμπροθέσμου συνταχθέντος διαμαρτυριού. Οι απαιτήσεις των εξ αναγωγής κομιστών παραγράφονται μετά από 6 μήνες. Στην επιταγή προκειμένου περί της αγωγής του κομιστού κατά του ειδότη και των λοιπών εκ της επιταγής υποχρέων (οπισθογράφων, τριτεγγυητών) ο χρόνος παραγραφής είναι 6 μήνες, ενώ για το γεωργικό ενεχυρόγραφο βλ. άρθρο 8 του ν. 2184/1920 όπου η παραγραφή είναι δεκαήμερη)].

Εξάλλου η διάταξη του άρθρου 15 παρ 6 του ν. 3632/1928 κάνει μνεία για «*πάσα αξίωσις*» χωρίς να διευκρινίζει εάν αυτές οι αξιώσεις αφορούν και προέρχονται από αξιώσεις μεταξύ χρηματιστών με χρηματιστές ή αφορούν τις αξιώσεις μεταξύ επενδυτών με χρηματιστές.

Θεσσαλονίκη Μάϊος 2004

Γ.Χ. Παλάζης
Δικηγόρος (LLM, υπ. ΔΝ)